

[Stein.]

presse. Selv om det foreliggende Lovforslag, som den højtærede Statsminister har sagt, ikke er stærkt indgribende — det beror naturligvis i nogen Grad paa Fortolkningen, naar man gaar det nærmere efter i Sømmene, men i hvert Tilfælde er Meningen den, at det ikke skal være stærkt indgribende —, betegner det dog et Brud med Principperne, og har man først gjort dette Skridt, kan man jo altid gaa videre. Det forekommer mig saa meget mere urimeligt, at man vil begynde paa at konkurrere med Dagspressen paa disse Omraader, som Statsmagten netop i de senere Aar har stillet overmaade store Krav til Dagspressen, idet man baade fra den ene og den anden Administrations Side kræver Adgang til gratis Optagelse af Statsmagts Bekendtgørelser. Det er meget store Veksler, der fra Regeringens og Administrationens Side trækkes paa Dagspressen, saa store, at jeg tvivler om, at de i Længden vil kunne honoreres. Jeg kan nævne, at Statsmyndighederne ikke anser det for tilstrækkeligt at indrykke Bekendtgørelser f. Eks. vedrørende Svinekort eller vedrørende Valutaforanstaltninger i Statstidende, man sender dem til den samlede danske Dagspresse med Anmodning om Optagelse, vel at mærke gratis.

De to Ting, at man paa den ene Side paa den Maade appellerer til Pressen og paa den anden Side uden at kunne paa-bæraabe sig haandgribelige Fordele for Befolkningen giver sig til at konkurrere med Pressen, forekommer mig at være urimelige, og for de Institutioner, som henvises til at annoncere i Statstidende, er Forholdet aldeles ikke nogen Lettelse. Det vil gaa dér, som det gik med Bankregnskaberne: man vil føle det som en Gene, at man tvinges til at bekendtgøre sine Meddelelser i Statstidende og samtidig alligevel ad en eller anden Vej maa søge Forbindelse med det almindelige Publikum. Det kommer i mange, mange Tilfælde til at virke som en ekstra Beskatning af de paagældende Virksomheder.

Det forekommer mig da rimeligt, at dette Lovforslag i alle Tilfælde gøres til Genstand for nærmere Overvejelse i et Udvalg, og jeg vil tillade mig senere at stille Forslag herom.

Veistrup: Jeg hører jo ikke til inden for Pressefolkenes Kreds og skal derfor ikke knytte mange Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag. Vi har nu faaet doceret et Stykke Historie, om jeg saa

maa sige, baade af den ærede Ordfører for de Konservative (Stein) og af den ærede Ordfører for Venstre (Johannes Jensen), og det har selvfølgelig sin Interesse, først og fremmest for Pressefolk, men ogsaa for os andre.

Jeg maa notere om det foreliggende Lovforslag, at det har været Genstand for en meget grundig Behandling i Folketinget alene i Kraft af den simple Ting, at Lovforslaget blev forelagt i Folketinget den 3. Oktober og først er vedtaget den 9. April, efter at det oven i Købet har været behandlet i forrige Samling.

Jeg maa derfor tro, at det i hvert Fald ikke er Tid, der har manglet, og jeg maa ogsaa gaa ud fra, at der har været arbejdet i den Tid, saa det har været en grundig Behandling, der er foregaaet. Desuagtet viste det sig imidlertid, at den ærede sidste Taler fandt Anledning til at rette en meget skarp Kritik mod Lovforslaget. Det kunde synes, som om det var noget rent galt, man havde lavet i Folketinget, trods den grundige Behandling, der er foregaaet dér.

Mig forekommer det, at Meningen med at opretholde en Statstidende maa være, at hvor der er Meddelelser, som ikke alene angaar den enkelte, men som har mere almen Interesse, maa disse findes i et officielt Organ og deres Offentliggørelse ikke være afhængig af, om vedkommende Institution eller Bestyrelse foretrækker den eller hin Avis. Det antager jeg ogsaa var Motiveringen for, at man i sin Tid gik til en Statstidende. Selvfølgelig er det rigtigt, som den ærede Ordfører for Venstre gjorde opmærksom paa, at det i sin Tid var et Privilegium for enkelte Blade, og man kunde saa selvfølgelig have gjort dette, at man afløste disse Privilegier uden at indføre et officielt Organ, men lod Meddelelserne tilflyde Bladene rundt omkring. Det vilde imidlertid være en saa kostbar Foranstaltning, at den vilde være ganske umulig.

Jeg ser da ikke rettere, end at det foreliggende Lovforslag opfylder det, som var Meningen med en Statstidende, og jeg skal derfor nøjes med at anbefale det til hurtig og velvillig Behandling.

Statsministeren (Stauning): Jeg takker for den Tilslutning, der af de tre ærede Ordførere er givet det foreliggende Lovforslag. Da jeg forstaaer, at Sagen skal underkastes Udvalgsbehandling, er der vel ingen Grund til at klare alle Tvivlsspørgsmaal just i dette Øjeblik; det vil lettere